

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 32. Rugpiūtis (Aug.) 4, 1923. Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

I GERB. “LAIVO” SKAITYTOJUS.

Mes žinome, kad Jus gerai suprantate, kaip yra svarbu, kad kiekviena katalikų šeimyna ir kiekvienas katalikas skaitytų kokį nors katalikišką laikraštį. Todėl prašome Jus platinti “Laivą.”

Nuo šio laiko, kas tik prisiųs pilnas metines prenumeratas trijų naujų skaitytojų, prisiūsime dovanų “Kauno Albumą.”

12-sis SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Šv. Mišių Lekcija. (Pov. Kor. 2, Cor. 3)

Broliai: Tokį pasitikėjimą turime Dievu per Kristų: ne kad butume ištesą ką nors mintyti savaime lyg iš savęs; bet mūsų ištesėjimas yra iš Dievo: kuris ir tikinčius mus padarė naujojo įstatymo tarnus; ne raštu, bet dvasia; nes raštas užmuša, o dvasia duoda gyvybės. Nes jei mirties padaras raidėmis išreikštas akmenyse buvo garbėje, taip, kad Israeliaus vaikai negalėjo žiūrėti į veidą dėl jo veido garbės, kuri pranyksta; tai kaip nebus labiaus garbėje dvasios padaras? Nes jei pražuties gaminimas buvo garbėje, tai dar gausesnėje garbėje bus teisybės patarnavimas.

Šv. Mišių Evangelija (Luko 10, 23-37).

Anuo metu Jėzus tarė savo mokytiniais: Palaimintos akys, kurios mato, ką jūs matote. Nes, sakau jums, daug pranašų ir karalių norėjo išvysti, ką jūs matote, ir nemate, ir išgirsti, ką jūs girdite, negirdėjo. Bet štai vienas įstatymo žinovas atsikėlė jo gundyti ir tarė: Mokytojau, ką darydamas laimėsiu amžinąjį gyvenimą? Jis tarė: Kas parašyta įstatyme? Kaip skaitai Anas atsakė ir tarė: Mylėsi Viešpatį, tavo Dievą, visa savo širdimi ir visa savo mintimi, o savo artimą kaip pats save. Jis tarė jam: Gerai atsakei; tai daryk ir busi gyvas. Anas gi, norėdamas pats save išteisinti, tarė Jezui: O kas gi yra mano artimas? Atsiliepdamas Jėzus tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jeriką ir pakliuvo tarp galvažudžių, kurie apiplėšė jį, sužeidė ir nuėjo sau, palikdami pusgyvį. Atsitiko gi, kad tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir, pamatęs jį, praėjo pro šalį. Taipat ir Lėvitas, atėjęs prie tos vietos ir matydamas praėjo. Keliaudamas gi vienas Samarietis atėjo prie jo, o matydamas jį, liko sujudintas gailėstingumo. Prisiartinęs jis aprišo jo žaizdas, užpildamas aliejaus ir vyno; uždėjo jį ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą ir rupinosi juomi. O kitą dieną išsiėmė du denarų, padavė užeigos savininkui ir tarė: Rupinkies juomi ir kiek išleisi viršaus, aš sugrįžęs atiduosiu tau. Kas iš šitų trijų regisi tau buvęs artimas to, kurs buvo pakliuvęs tarp galvažudžių? Anas tarė: Kas pasielgė su juo gailėstingai. Jėzus gi jam tarė: Eik ir tu daryk taipat.

ŠIO MĖNESIO STEBUKLAI.

Šventųjų gyvenimus skaitydami, amžių istoriją tirinėdami, randame užrašytų daug buvus senovėje stebuklų. Dabartinių laikų nežinant atrodo, kad dabar stebuklų visai neatsitinka. Delto dažnai silpno tikėjimo žmonės nebeneri tikėti, kad stebuklai yra galimas dalykas. Jie sako, kad seniaus stebėtinus atsitikimus žmonės nežinodami paskaitę už stebuklus. O dabar, kuomet žmonės daugiau pramokę, daugiau patyrę, stebuklų ir nebėra. Senovės raštuose užrašytus stebuklus jie skaito arba apgavystėmis, arba apsvylimais.

Ir šandie yra stebuklų.

Jau "Laive" esame rašę apie stebuklingąjį Jėzaus prie kryžiaus prikaltąjį, paveikslą. Vienas žmogus mums po to parašė, kad nesigailėtų paskutinio savo pinigėlio, kad tik savo akimis tą stebuklą pamatytų. Mes pranešame, kur yra tas paveikslas. Nors Lempias miestas, Ispanijoje, nuo mūsų gana toli, bet kas norėtų, gali savo akimis pamatyti.

Taipat nearti yra Francijos Lourde. Kas tenai nuvyktų, savo akimis pamatytų tukstančius kriukių, kuriuos paliko pas stebuklingąjį urvą išgijusieji ligoniai, ir savo jėgomis grįžo namon. Tenai kiekvienas gali pamatyti vardus ir pavardes išgijusiųjų žmonių, jų žaizdų prieš išgijimą fotografijas su gydytojų, kartais net bedievių liudyjimais. Tai galėtų, paėmęs adresą nuvykti pas tuos dar gyvus žmones, kuriuos Šv. Panelės stebuklingoji malonė pagydė. Bet taip toli nereikia važiuoti, kad pačiam stebuklus patirti.

Stebuklai Montreale.

Montrealyje, Kanadoje yra šv. Onos de Beaupre bažnyčia, į kurią atvyksta maldininkų iš visos Amerikos ir net iš Europos. Tenai taipat, kaip Liurde, galima rasti kruvas kriukių, kuriuos paliko pagijusieji žmonės. Prie kiekvienų lazdų yra vardas ir pavardė, bei adresas žmogaus, kuriam tos lazdos priklausė. Norint galima nuvykti pas kiekvieną iš dar gyvenančių ir stebuklo patyrusių žmonių. O tokių dar gyvenančių yra labai daug, nes kas metą ir kas metą užregistruojama stebuklingų išgydymų.

Iš lietuvių tenai pagijusių mums yra žinomas Baltimorės klebonas gerb. kun. J. Lietuvninkas. Jis pats mums pasakėjo sirgęs gana sunkiai reumatizmu ir atlankymas tos vietos jį sveiku padarė.

Šimet praeitą mėnesį tenai pagijo 4 žmonės, palikdami savo lazdas, kad jos liudytų apie Dievo galybę ir stebuklingą malonę. Jų išgijimo dienoje buvo žmonių minios. Amerikos ir Kanados laikraščiai visi praneša apie tuos stebuklingus pagijimus. Ir užtylėti jų negalima, nes perdaug jau buvo liudytojų, kurie savo akimis tą matė.

Tik mūsų lietuvių bolševikiška "Laisvė" parašė: "Arba tie žmonės nebuvo reikalingi lazdų, arba tos lazdos bus jiems nebužilga vėl reikalingos." Suprask: arba čia buvo apgavystė, arba įsivaizdinimas, kad pasveiko, o tikrybėje, tai liga vėl sugryšianti. Žinoma, taip rašyti, kuomet dalykas visam kuone pasauliui pasidaro žinomas ir yra lengvai ištiriamas, nėra dalykas sąžiningas.

Norint ir turint gerą valią tiesos patirti, galima nuvažiuoti Kanadon ir tenai ant vietos pamatyti, kad išgijusieji tikrai ir sunkiai sirgo, nes apie tai liudija gydytojai.

Jie tikrai išgijo, nes apie tai liudija jų lazdos ir gydytojai, kurie ligonius po išgijimo apžiūrėjo. O dar netikint, galima nuvykti pas tuos, kurie praeitą mėnesį išgijo, ir pas tuos, kurie seniau išgijo, ir savo akimis persitikrinti, kad senoji liga po stebuklingam išgijimui negryžta.

Bet ką padarysi, kada žmonės nenori tiesos, tuomet ir netikės ir sakomi pamatyti, nežiurės. O jau vykti kur nors toliau, tirinėti, nėra laiko ir pinigų. Verčiau už kartą, nemačius, melagiais ir apgavikais paskelbti mačiusius, ir užbaigtas dalykas. Bet už tiesos nemylėjimą ir dar žmonių klaidinimą ir tikėjimo griovimą prisieis tiems laikraštininkams sunkiai prieš Dievą atsakyti.

ŠVENTOJI PIEMENĖLĖ GERMONA.

Šventoji Germona gyveno Francuzų žemėje netoli Tuluzos miesto. Ji gimė 1579 metais. Mergaitės tėveliai buvo neturtingi, bet labai geri žmonės. Germona buvo tiktai viena pas tėvelius: ji neturėjo nei broliukų, nei sesučių. Ji gimė tokia silpna, kad niekas nemanė, kad ji galės augti. Bet kad motina labai gerai žiūrėjo, tai mergaitė išliko gyva.

Kai Germona paugėjo, motina pradėjo ją mokyti apie Dievą ir dangų, apie Dievo Motiną ir angelus. Rytas, vakaras mergaitė kalbėdavo poterėlius ir garbindavo Jėzų ir Mariją. Germona buvo mergaitė rami, nemelagė, paklusna. Ji labiausiai džiaugdavosi, kai su savo mamyte galėdavo nueiti bažnyčion. Ten mergaitė atsiklaupdavo prieš altorių ir karštai meldavosi.

Pati budama neturtinga Germona mylėjo pavargėlius.

Ji sakydavo, kad visi pavargėliai esą vargingojo Jėzaus broliai ir seserys. Ir mergaitė visuomet duodavo pavarvėliams gavusi iš savo motinos ar duonos kąsnelį ar kokį pinigėlį.

Penkių metų sulaukusi Germona pradėjo sirguliuoti. Skaudulingos votys nuklojo visą jos jauną kunelį. Germona neverkė, nesiskundė. Ji galvojo tik apie Išganytoją, kaip jis ant kryžiaus dar labiau yra kentėjęs. Ir mergaitė kantriai kentėjo savo skaudulius.

Kai Germonai sukako šešeri metai, išnyko votys. Tada ji buvo labai graži — kaip rožė žydėjo. Visi, kas tik ją matė, sakė, kad puiki mergaitė.

Kai sukako septyneri metai, Germona ėjo prie pirmosios Komunijos. O, kaip ji džiaugėsi!

Bet tuo laiku sunkiai susirgo Germonos motina ir mirė. Mergaitėi labai skaudėjo širdukę — labai geros mamytės gailėjo.

Tėvas pasisamdė tarnaitę. Ji buvo nelabai gera ir skriandė Germoną. Bet mergaitė kantriai visą kentėjo, niekam nesiskundė. Net ir pati tarnaitė susiprato negerai daranti ir pradėjo geriau apsieiti su Germona.

Kartą sunkiai susirgo tėvas. Germona labai rūpestingai prižiūrėjo ligonį. Ilgai tėvas sirgo. Vos pasveiko. Bet, atsikėlęs iš ligos, vienos rankos jau nebevaldė visą gyvenimą.

Silpnas tėvas nebepajėgė uždirbti algos tarnaitėi, tai ji ėmė ir išėjo. Tada jau Germonai tėko rūpintis ir ne-sveiku tėvu ir visais namų reikalais. Bet ji neturėjo ko virti. Kas tada daryt. Mergaitė pasiėmė krepšį ir išėjo elgetauti.

O, kaip tai buvo jai sunku eiti iš namų į namus ir prašyti aukų! Kiek jai teko išgirsti piktų žodžių! Bet ji visa kantriai kentėjo.

Tėvas, norėdamas palengvinti gyvenimą, nutarė vesti kitą žmoną. Taip jis ir padarė. Bet atėjusi pamotė pasirodė negera moteriškė. Germonai prasidėjo naujas vargas. Ji turėjo labai sunkiai dirbti. Už darbą jai pamotė mokėjo tikrai ruščiais žodžiais, koliojimais, visokiais barimais. Bet Germona visa kantriai kentėjo ir aukėjo kentėjusiam Išganytojui Jezui.

Vieną dieną piktoji pamotė tarė Germonai:

— “Eisi avių ganyti! Čia man nė kojos nekelsi, tvarte gulėsi!”

Ir Germona išėjo avių ganyti. Bet gerasis Dievas rūpinosi visų apleistąja mergaite. Dievas buvo prie mergaitės, kai ji avis laukuose ganė, kai ji tvarte naktį meldėsi. Kas rytas Germona ėjo bažnyčion mišių klausyti. Budavo iki lazda kelmėli — ir avys ramiai sau ganosi aplink lazda, nė viena niekur nenuklysta. Per upelį mergaitė pereidavo viršum vandens net kojų nesušlapdama. Dievas jos dorybes ir nusižeminimą paženklino stebuklais. Dangaus šviesa apspindavo Germanos tvartą. Nesykį aplinkiniai gyventojai nustebę girdėdavo nežemiškai gražų giedojimą išeinantį iš jos tvarto.

Germona kas rytas gaudavo iš pamotės po mažą gabalą duonos. Bet ir iš tos duonos ji duodavo dar vienai vargšei moteriškei. Apie tai sužinojo pamotė ir tarė sau: “A, ji vagia duoną!” Taip vieną kartą, kai Germona išėjo į laukus pas avis, pamotė ją pasivijo, apmušė ir ištraukė iš jos rankų pintinėle. Bet žiuri — stebuklas. Pinti-

nėlėj sutaupytos duonos vietoje buvo gėlės. Po to atsitikimo piktoji pamotė pasidarė geresnė. Ir Germonai jau buvo lengiau gyventi.

Germona jau turėjo 22 metus. Bet ji taip buvo papratus kentėti dėl Kristaus, kad dažnai išsiprašydavo eiti tvartan nakvoti. Vieną tokią naktį pasirodė jai angelas ir tarė: “Greitai tu gausi dangaus atlyginimą.” Mergaitė labai nudžiugo. Ji pradėjo ruoštis prieš mirties. Ne užilgo sunkiai susirgo. Reikėjo kunigas namon parkviesti, kad išpažinties išklaustų. Mergaitė priėmė Švenčiausiąjį Sakramentą. Paskum ėmė prašyti tėvų: “Nuneškite mane dar kartą pas avis ir leiskite man tenai naktį pergulėti.” Germonos prašymas buvo išklaustas. Bet kai rytą tėvai nuėjo tvartan, tai šventąją rado kaip miegančią ant šiaudų. Veidas dar buvo šiltas. Bet siela jau buvo pas Dievą nuėjusi.

Taip pabaigė savo gyvenimą šventoji piemenėlė Germona.

[“Žvaigždutė”]

MOKSLAVYRIO ATSIVERTIMAS.

Francijoje yra mokslo Akademija, kuri niekuomet negali turėti daugiau narių, kaip 40. Ir į tų 40 narių skaičių priimami didžiausieji mokslo vyrai, kurie dėl savo naujų atradimų, dėl savo didelių mokslui nuopelnų arba dėl didelių ir gražių raštų įgija nemirštančiųjų vardą. Nesenai vienok toks vienas “nemirštantis” Mokslo Akademijos narys pasimirė. Kol buvo sveikas, jis buvo išvien su bėdieviais. Rašė, kaip jie ir elgėsi su tikėjimu, kaip jie.

Bet atėjus ligai, jisai liepė pašaukti savo kleboną. Jam atėjus jisai prisipažino prie klaidų, pasisakė savo namuose visuomet turėjęs ir dažnai skaitęs knygelę “Apie Kristaus sekimą.” Ir su bedieviais sakėsi susidėjęs tik delto, kad vardą garbingesnę sau užsitarnauti. Visus savo raštus prieš tikėjimą atšaukė. Skriaudoms padarytoms atlyginti paliko iš savo turto užrašus katalikų bažnyčiai. Ir su galesio ašaromis ramiai užbaigęs gyvenimą perėjo į amžiną atilsį. Jo vardas — Henry Joly.

Kiek daug yra tokių, kurie dėl tuščios puikybės, dėl apgaulingo pasididžiavimo skelbiasi bedieviais, o niekuomet iš tikro bedieviais nėra buvę. Kuomet ateina mirtis, jie pamato, kad tuščia buvo garbė iš bedievybės; bet kiekvienas turi laiko atitaisyti savo paklydimą, kaip tasai Henry Joly.

Jam atleido Dievas; atleidžia kiekvienam atmainą darančiam. Bet ar delto, kad Dievas geras, mes turime būti visą amžių nedori? Kas Dievo gerybę paniekina, tas pasigailėjimo nėra vertas ir jo kartais gali negauti.

LAIMINGA ŠV. ŠIRDIES GARBINTOJAUS MIRTIS.

1912 metais, sausio mėn. pasimirė Austrijos sostinėje, Vienoje Dr. Eberhok.

Buvo tai vienas žymiausių tuomet dar galingos Austrijos. Ciecoriaus rumų slaptas patarėjas, parlamento atstovas, katalikų galingos partijos vadas, šalies maršalas ir ministeris per ilgus metus, žymus rašytojas ir mokslininkas, — tokie buvo titulai, kuriais jį garbino dar gyvas esant ir mirus. Ir tikrai buvo tai žmogus savo šalies didelių nuopelnų ir didelių pagarbos vertas.

Mums bet gi čionai svarbu, kad tasai vyras buvo didis Jezaus Širdiets garbintojas. Jo gyvenimą ir mirtį mums aprašo jo geras jaunų dienų draugas kun. Abel, J. D. Jis mums taip papasakojo.

Susipažinę su juomi Innsbruko universitete dar ,870 metais, pasilikome artimais draugais iki jo mirčiai. Kaip kitados buvo jis užprašęs į 25 metų sukaktuvių savo moterystės iškilmes, kurias apvaikštinėjo savo koplyčioje ant kranto Hallstado ežero, taip dabar nesenai pakvietė mane prie savo mirties patalo, kuomet labai sunkiai sirgo. Ligoniui labai prašant, suteikiau jam paskutinius sakramentus. Vyras 56 metų, seniaus pilnas gyvybės ir jėgų, dabar ligos nusilpnintas, jautė, kad mirtis prisiartina. Todėl norėjo prie jos prisirengti su visa sąmone, nelaukdamas iki kol labiau nusilpnės. Užbaigęs maldą, atsiliepė taip balsiai, kad visi girdėjo: “Iš visos širdies, visiems atleidžiu, kurie mane kuomet nors įžeidė, kartu prašau visų man atleisti, kuriuos kada nors užrustinau.” Paskui pašaukė prie savęs moterę ir vaikus ir verkdamas prašė atleidimo, jei kuomet nors užpykęs kokią skriaudą padarė. Dvi paskutini savaitė buvo tai tikru kankinimu vargšui — ligoniui. Bet vienok ir tame laike parodė didelę meilę saviškiams ir pavyzdingą pasidavimą Dievo valiai. Po šv. Komunijai meldėsi dar už žmones, kuriems darbavosi ir tarp kurių norėjo atrasti poilsį. Neužilgo pradėjo jėgos mažėti ir taip nusilpnėjo, kad neteko sąmonės. Dvi dieni prieš mirtį atsipeikėjęs pasakė ramiu balsu, kuriuomi mus sopulingai pervėrė širdį: “Atsisveikinu su jumis ir Dievui pavedu! Gerai su manimi girdėtis.” Paskui ramiai, laimingai numirė. Šventoji Marija Margarėta tiesą kalbėjo,

kuomet su dvasios pakėlimu rašė žodžius: "O kaip gerai mirti tam, kas gyvendamas buvo Dieviškos Širdies, Savo Teisėjaus garbintoju." Ministeris, Ebenhok tikrai buvo ištikimas Dieviškos Širdies garbintojas. Daugybė sunkių valstybės darbų ntkliudė jam kiekvieną pirmą mėnesio penktadienį atlikti išpažintį ir priimti šv. Komuniją V. Jezaus Širdies pagarbinimui. Jis nemanė, kad tas nesutinka su jo aukštu luomu, kad bus tai pažeminimas atsi-klaupiti prieš Karalių Karalį, kad Jį priėmus į savo širdį.

Šv. Margaretai Alacoque V. Jezus prižadėjo, duosiąs daug malonių savo Šv. Širdies garbintojams. Tarp kitų — pažadėjo, kad nebus pražuvęs tas, kas per 9 pirmuosius mėnesio penktadienius priims šv. Komuniją tinkamai.

Neapleiskime pirmame mėnesio penktadieny šv. Komunijos, kad mirdami galėtume pasakyti, jog ir su mumis "gerai girdėtis."

K A S G I R D Ė T I ?

L i e t u v o j e .

Seimas, priėmė Lietuvos valstybės išlaidų ir pajamų sąmatą. Šiais metais Lietuva, kad suvesti galus turės gauti įplaukų suvirš 199 milijonų litų (\$19,000.000). Galus su galais valstybė sudurs, neįsileisdama į skolas.

— Seimas priėmęs valstybės įplaukų ir išlaidų biudžetą, išsiskirstė vienam mėnesiui pasilsėti.

— Išvykusi į Paryžių Lietuvos delegacija derėtis su prancuzais dėl Klaipėdos, gryžo, nutraukdama derybas. Nes francuzai norėjo lenkus į Klaipėdą patupdyti šeimininkais.

— Vilniuje lenkai, kaip visuomet iki šiol persekioja lietuvių likraščius ir organizacijas. Paskutiniu laiku uždaryti tapo du laikraščiai ir redaktoriai sukišti į kalėjimą.

— Visoje Lietuvoje pereitą mėnesį buvo katalikų jaunimo šventė. Visur gražiausios iškilmės. Šventės pasekmė, kad iki šiol dar pakrikusi jaunimo dalis burišis tiesiog ima jungtis į Katalikų jaunimo sąjungą vadinamą „Pavasaris.“ O tas ir pačiam jaunimui ir ypač Lietuvai yra sveika.

K i t u r .

San Francisco mieste, užsineodijęs valgiu, jau buvęs besveikstąs, netikėtai mirė Amerikos prezidentas p. Warren G. Hardingas. Buvo mėginęs statyti savo kandidatūrą antrą kartą prezidentauti. Bet Dievas kitaip parėdė. Savo prezidentavimo metu gana daug gero Amerikai padarė. Sutvarkė šalies ūkį, sumažino išlaidas, panaikino bedarbę. Mums lietuviams jis neužmirštinas delto, kad jį saip pripažino Lietuvos nepriklausomybę de jure.

— Italijoje Musolinio valdžia eina kaskart stipryn. Jo sumanytieji rinkimų įstatymai, kuriais fašistams (Musolino šalininkams) duodama daug pirmenybiės, vraėjo Italijos Seime kuone vienbalsiai. Piktinasi kairieji, bet ką padarysi, kad Musolini yra labai gabus žmogus ir žmonės Italijoje pavargo matyt patys valdytis.

DIEVUI LAIŠKAS.

Šveicarijoje gyvena geras ir neturtingas žmogelis. Šeimyna skaitlinga, uždarbis mažas, atėjo ligos, o kartu ir badas. Vargas pažiūrėjo į jo namus. O prietelių visuomet vargdieniai nesuranda.

Vaikučiams ir visai šeimynai badaujant, ir pagelbos iš žmonių negaunant nutarė vargdienis parašyti laišką Viešpačiui Dievui, prašydamas pagelbos. Pats nemokėdamas rašyti, liepė savo dukrelei sėsti ir rašyti. Ant konverto liepė parašyti: "Viešpačiui Dievui, danguje."

Įmetęs laišką į pašto dėžutę vargdienis nuėjo su visa savo šeimyna į bažnyčią pasimelsti; ir gryžo pilnas pasitikėjimo.

Laiškas pateko, žinoma, pas paštos viršininką ir savo antrašu nustebino visus. Perskaitę laišką rodė vienas kitam, kol nepateko į geraširdžio žmogaus rankas. Tasai, ilgai nemąstydamas, nurodytu adresu pasiuntė vargdieniui 50 frankų. Galima spėti, kaip apsidžiaugė vargdieniai gavę nuo Viešpaties Dievo dovaną. Vėl su visa šeimyna nuvyko į bažnyčią, karštai padėkojo už prašymo išlausimą. Ir gerai padarė, dėkodami Dievui, nes per Dievo malonę ir apveizdą gerieji žmonės kitiems gerą daro.

Bet mūsų žmogėlis, savo dideliame kudikiškame tikėjime nenusiramino. Jis antrą kartą liepė dukrelei surašyti laišką pas Viešpatį Dievą. Tenai jis taip parašė: "Ačiu, Viešpatie Dieve už dovanas, kurias man atsiuntei. Man labai pagelbėjo ir dabar jau mano vargas sumažėjo. Jei kada reiks aš vėl drįsiu prašyti, nes geras esi Viešpatie Dieve! Bet jeigu kitą kartą siūsi man dovanų, nešiusk per valdžios paštą: jie vagia. Iš man Tavo siųstųjų, Viešpatie Dieve, 100 frankų aš tegavau pusę. Man užteko, bet kam Tavo, Viešpatie Dieve, nauda tur žuti".....

Kad tokį stiprų ir kudikišką tikėjimą ir mes turėtume, kalnus kilnotume.

AR KILO ŽMOGUS IŠ BEZDŽIONĖ?

Mūsų bedievukai prisispyrę stengiasi žmonėms įkalbėti, buk žmogus paeinąs iš bezdžionės, arba kad nuosekliausiai sakant, žmogus esąs viena iš geresniųjų bezdžionių veislių. Jie tą viską daro su tuomi tikslu, kad užslopinus savo sąžinės krintimo balsą, kursai jiems primena jų prasižengimus prieš Viešpaties Dievo įstatymus ir bausmes už tas kaltes gresiančias pomirtiniame gyvenime. Tai kad nuo to graužimo sąžinės atsikratyti, arba bent užslopingti, jie, bedieviai ir stengiasi sau įsikalbėti, kad esą bezdžionių vaikai, tai yra gyvuliai ir tuomi pačiu neturį dušios. Ir Viešpats Dievas neturėsiąs nei ką baust, nei glaust, nes jų nebusi.

Taigi mes ir pagalvokime bent kiek apie tai, o pamatysime ar tas yra taip, kaip jie mano ir skelbia, ar ne?

Kaip mes žinome iš geologijos ir geografijos mokslo, tai žemė kitados labai senai buvo tokia karščio stovyje, kad visa buvo ištirpusi taip, kaip liejama liejyklose geležis. Tas faktas, tai neprasimanymas arba svajonės, bet tikrų tikriausių tiesa, moksliskai prirodyta ir pripažinta.

Jeigu jau žemė buvo tokia karšta, tai ant jos jokio gyvuno, nei augalo sėklos negalėjo buti, nes butų sudėgusios, — taip sveikas protas rodo.

Ilgainiui ta žemė atvėso, ant jos paviršiaus atsirado sukietėjusi pluta, tai yra kieta žemė, ir tas visas įvyko visiškai natūraliu būdu. Kiek tas procesas, žemės atšalinimo ir susitvėrimo plutos, užėmė laiko: tukstančius, milijonus ar milijardus metų, mums tas nesvarbu, bet tą mes labai gerai suprantame, kad tas viskas iš tos pačios žemės medžiagos galėjo pasidaryti ir pasidarė. Nes prie tam

tinkamo laipsnio šilumos, visi kieti kunai pavirsta į skystus, pasileidžia, sutirpsta, o dar daugiau šildant pavirsta į garus, gazus — dujas. O prie tinkamo laipsnio atšalimo, atvėsimo taip pat dujos garai persikeičia į skystus ir į kietus kunus. Ir čia yra tiktai persikeitimas tos pačios medžiagos ir kitokią, tinkamą esančioms aplinkybėms išvaizdą arba formą, ir daugiaus nieko.

Bedieviai sako, kad ant žemės augmenys atsiradę patys per savę, o paskui tie augmenys taip išsitobulinę, kad kaip kurie iš jų pasidarę gyvais, o toliaus evoliucijos keliu besitobulindami išaugę į visokias gyvulių veisles ir rūšis, ir galų gale iš vienos tokių gyvulių veislės išsivysčiusi bezdžionė. Ta bezdžionių veislė besitobulindama priėjusi prie to, kad viena bezdžionė gavusi žmogišką protą, tai yra tapusi žmogumi, na, ir užbaigtas kriukis. Trumpais žodžiais išsireiškiant, taip išrodo visa bedievybės gudrybė. Ant kiek jinai yra pamatuota, tai toliaus paregėsimė.

Mes visi gerai žinome tą faktą, kad pats neturėdamas kokio daikto ir kitam jo duot negali, o mes matome, kad žemė buvo, taip sakant, negyva, nes jinai nei jaučia, nei auga, nei dauginasi, veisiasi.

Sėklų ant žemės nebuvo, nes jeigu būtų buvusios, tai nuo karščio būtų sudegusios, tai iš kurgi ant žemės atsirado žolė ir kiti augalai, kurie jau tur šiokią tokią savotišką gyvybę, nes auga ir dauginasi, veisiasi.

Sėklos išdygimui nebuvo, o žemė tos gyvybės augalams duot negalėjo, nes pati žemė jos neturėjo.

Tai čia aiškiai pasirodo, kad kas nors turėjo but taip galingas, kurs galėjo sutvert ir sutvėrė ant žemės žolę ir

davė jai jos gyvybę ir galę augti ir dauginties, veisties. O kad iš nieko sutvert ką nors reikia begalinio proto ir begalinės galybės, o tokį begalinį protą ir galybę gal turėt tiktai Dievas, dėlto mes tikime ir tvirtiname, kad augmeniš, augančius ant žemės, sutvėrė Dievas, nes ištikrųjų tas taip ir buvo.

Mes žinome, kad Dievas sutvėrė augmenis, Dievas sutvėrė ir gyvunus. Bet prisižiurėkime, ar galėjo iš augmenų pasidaryt gyvunai. Del geresnio supratimo šio klausimo, mes apsvarstysime, kuomi užvis labiausia gyvunai skiriasi nuo augmenų. Mes matome, kad augmenys nuo žemės labiausia tuomi skiriasi, kad jie auga, veisiasi, dauginasi, reiškia, dygsta ir miršta. O gyvunai nuo augmenų tuomi skiriasi, kad jie netik ką auga veisiasi, gema, miršta, bet jie ir jaučia.

Jeigu mes suduosime per akmenį arba per žemę, tai jie nejaus, nes jie netur jokios gyvybės; taipat užgavus per bilė kokį augmenį jisai taipat nejaus. Bet jeigu mes užgausime bent kokį gyvą Dievo sutvėrimą ar sutvėrimėlį, tai jisai jaus. Arba, teisingiau sakant, tai kiekvienas gyvis tuomi skiriasi nuo augmenų, kad jisai jaučia ir gal savo jausmus tam tikrais budais išreikšti.

Kap mes matėme, kad augmenys neturėjo jausmo, dėlto jie ir gyvunams jausmo duot negalėjo, o tai galėjo tiktai tas padaryt, kas gal viską padaryt iš nieko, tai yra Dievas.

(Toliaus bus).

